opusdei.org

Prelatovo pismo (junij 2012)

Msgr. Javier Echevarría v svojem pismu povzema liturgična praznovanja meseca junija. “Približajmo se mu polni zaupanja, predvsem na praznik Presvetega Jezusovega Srca, ki bo 15. junija; vstopimo v njegovo srce, ki ga je na križu prebodla sulica …”

9. Jun. 2012

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Pred nekaj dnevi smo obhajali slovesnost binkošti. Na ta praznik smo se pripravljali tesno povezani z Marijo, Jezusovo Materjo[1], da bi Sveti Duh lahko ponovno vzel v posest naše duše. Potem pa nas je liturgija ponovno vpeljala v čas "med letom", ki je kot prispodoba našega zemeljskega potovanja. Božji Tolažnik, ki ga je Jezus Kristus poslal iz očetovega naročja, nas odločno naravnava k cilju, ki si ga vsi želimo: večno življenje v Bogu, da bi bili deležni njegove neskončne blaženosti. Naš Oče je govoril, da je Opus Dei za svoje vernike natančen posnetek nebes, in pozival nas je, naj v veseli zvestobi — tudi v težkih trenutkih — vsak dan hodimo po tej poti.

Da ne bi sredi nestalnosti življenja pozabili na ta srečni cilj, ki nas čaka, nas liturgija naslednjo nedeljo vabi k praznovanju in kontemplaciji skrivnosti Presvete Trojice: en sam

Bog v treh osebah, ki ga bomo dokončno imeli in uživali, ko bomo dosegli cilj našega obstoja. Pripravimo se na to slovesnost najbolje, kar je mogoče. Sveti Jožefmarija je — sledeč staremu cerkvenemu običaju — svetoval, naj se v centrih Dela tri dni moli slavilna molitev v čast Sveti Trojici (Trisagium Angelicum), ki nas vzpodbuja, da se notranje udeležimo slavilne molitve, zahvale in poveličevanja, katerega angeli in blažene duše nenehno namenjajo enemu in troedinemu Bogu. Tisti, ko smo jo lahko molili v družbi našega Očeta, v njegovi fizični prisotnosti, smo opazili njegovo veselje, ko je v desetkah slavil tri Božje osebe.

Tibi laus, Tibi glória, Tibi gratiárum áctio in sæcula sempitérna, o Beáta Trínitas! Tako bomo ponovno klicali k Bogu v tem tridnevju, ko bomo dvigali svojo molitev k Očetu, Sinu in Svetemu Duhu. *Tebi čast, tebi slava,*

tebi hvala na veke vekov, o Presveta Trojica! Pridružili se bomo pesmi nebes, ko bomo ponavljali: *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dóminus Deus exercítuum* … Svet, svet, svet, Gospod nad vojskami. Polna so nebesa in zemlja tvoje slave.

Zelo pomenljivo je, da nas Cerkev prav ob ponovnem začetku "navadnega" liturgičnega časa vabi, naj povzdignemo srce, glas in pogled k presveti Trojici. To bi moral biti cilj vseh moških in žensk že sedaj na zemlji, saj smo bili ustvarjeni zato, da bi poznali in ljubili Boga že sedaj in ga potem uživali vso večnost. Vsi moramo na to dejstvo spominjati tudi tiste, s katerimi smo v stiku. V pridigi *Na poti k svetosti* je sveti Jožefmarija začrtal pot, kako priti k takó blaženemu cilju. Najprej je pokazal, da se steza krščanske poti začne z zaupnim odnosom do Device Marije, ki vedno vodi k Jezusu; nato pa nas uči hoditi skupaj s Kristusom

v različnih okoliščinah, dokler se ne poistovetimo z Njim na križu. ***Zato mora srce razlikovati in častiti vsako od Božjih oseb***, je zapisal naš ustanovitelj. ***So kot nekakšna odkritja, ki jih duša najde v nadnaravnem življenju, kakor odkritja otročička, ki postopoma odpira oči življenju. Ljubeče se zabava z Očetom in s Sinom in s Svetim Duhom; z lahkoto se podredi delovanju poživljajočega Tolažnika, ki se nam daje, ne da bi si to zaslužili: nadnaravni darovi in kreposti!***[2]

Že sedaj lahko vsi hodimo po tej poti k združenju z Bogom, ki je — ponavljam — predokus dokončnega združenja z Njim v nebesih, tako da položimo nadnaravni smisel v navadne dogodke, v izredne in v običajne stvari, tako da v vsem iščemo Gospoda. Ko je sveti Jožefmarija govoril o tej hoji k svetosti, je pojasnil: ***Ne govorim o***

nenavadnih situacijah. To so prav lahko običajni pojavi v naši duši: norost ljubezni, ki nas brez zbujanja pozornosti in brez izstopanja uči trpeti in živeti, ker nam Bog naklanja modrost. Kakšno vedro veselje, kakšen mir občutimo takrat, ko gremo po* ozki poti, ki vodi v življenje*! (Prim. Mt 7, 14) [3]

Potovanje je začrtano do potankosti: *Per crucem ad lucem!* Če zvesto odgovorimo na vzgibe milosti, nas zedinjenost s Kristusom privede v naročje presvete Trojice. In ta milost pride k nam najprej po zakramentih, predvsem v spovedi in evharistiji. ***Kako dober je Kristus, da je svoji Cerkvi zapustil zakramente! — Ti so zdravilo za vsako potrebo. — Spoštuj jih in bodi Gospodu ter njegovi Cerkvi zanje zelo hvaležen.*** [4]

Še naprej vsak dan izkazujmo svojo hvaležnost nebu, ker imamo na voljo ta sredstva, s katerimi lahko izboljšamo naš odnos z Bogom. To so ***sledi učlovečenja Besede***, kakor jih je označil sv. Jožefmarija[5]; hkrati nas je povabil, naj prav nanje naravnamo svoje korake.

Z mislijo na bližnji praznik svetega Rešnjega telesa in krvi, ki ga bomo praznovali v četrtek, 7. junija, oziroma v nedeljo po njem, odvisno od liturgičnih določil posameznega kraja, bi vam rad na kratko govoril o presvetem oltarnem Zakramentu, v katerem so povzete vse božje pomoči in ki je kakor popotnica za naše zemeljsko potovanje. To izraža liturgija v mašni pesmi slednici: *Ecce panis angelórum, / factus cibus viatórum: / vere panis filiórum, / non mitténdus cánibus*[6]: *Angelska je, glejte, hrana potnikom v popotnjo dana, kruh resničen za kristjana, tega ne mečímo psom*. Po koncu maše je

ostal v tabernaklju. ***Jezus je v evharistiji sam porok njegove navzočnosti v naših dušah. Je porok njegove moči, ki drži svet, njegovih odrešenjskih obljub, ki pripomorejo, da bo človeška družina ob koncu časov na veke živela v nebesnem domovanju ob Bogu Očetu, Bogu Sinu in Bogu Svetem Duhu — presveti Trojici, edinem Bogu. Vsa naša vera pride na dan, ko verujemo v Jezusa, v njegovo resnično navzočnost pod podobama kruha in vina.***[7]

Potrudimo se, da bo v naslednjih dneh Jezusa naše središče in mu bomo laskali. Bodimo prisotni, ko je izpostavljeno Najsvetejše, udeležimo se procesij Sv. Rešnjega telesa ali drugih izrazov evharistične pobožnosti, pri katerih bomo osebno udeleženi, z željo, da bi počastili Jezusa v sveti hostiji ter se mu zahvaljevali, z gorečim zadoščevanjem za grehe, s katerimi

smo ga žalili, ter za žalitve, ki jih prejema v presvetem Zakramentu. Približajmo se mu polni zaupanja, predvsem na praznik Presvetega Jezusovega Srca, ki bo 15. junija; vstopimo v njegovo srce, ki ga je na križu prebodla sulica, da bi se tako izrazila neskončnost njegove ljubezni do vsakogar izmed nas. Prav tako se bomo — kot je logično — zatekli k presvetemu Marijinemu srcu, ki je varna pot: *Iter para tutum!*

Ves mesec junij je poln pomenljivih datumov, tudi za zgodovino Opus Dei: posvečenje prvih duhovnikov 25. junija 1944; prihod našega Očeta v Rim 23. junija 1946; dokončna odobritev duhá in norm Dela s strani Svetega sedeža 16. junija 1950. Na poseben način pa še prehod našega Očeta v nebesa 26. junija 1975. Lahko vam zagotovim, da je naš ustanovitelj celo na svoj zadnji dan na tem svetu hotel in znal poklekniti pred tabernakljem z izredno pobožnostjo.

Tistega 26. junija mu telo skorajda ni več služilo, a se je kljub temu v popolnem češčenju v celoti predal sveti evharistiji, ko se je vrnil iz Castelgandolfa. Ali tudi mi tako ravnamo? Ali se zavedamo, da v tistih trenutkih častimo Boga? Ali čutimo potrebo, da bi pozdravili presveti Zakrament, ko vstopimo ali gremo ven iz cerkve ali kapele, kjer je shranjeno Najsvetejše?

Ko bomo obhajali liturgični praznik svetega Jožefmarija, prosímo po njegovem posredovanju, da bi se močno povečale želje po svetosti in apostolatu pri vseh vernikih Dela, duhovnikih in laikih, pa tudi pri prijateljih in sodelavcih, ki so deležni dobrobiti njegovega duhá. Prosímo za razširitev apostolskega dela v mnoge kraje, kjer nas čakajo. Zato prosímo Gospoda, naj mnogim moškim in ženskam nakloni milost, da bodo velikodušno odgovorili na klic, ki jim ga namenja, da bi mu

sledili od blizu in tako odpirali božje poti na zemlji.

Vesel sem, da vam lahko povem, da sem se z nedavnega pastoralnega potovanja v Bratislavo vrnil zelo zadovoljen: z roko sem se lahko dotaknil razvoja apostolskega dela Opus Dei v teh dragih deželah, na Slovaškem in v Republiki Češki: tesno sem bil združen z vsemi.

V naših prošnjah vedno zavzema pomembno mesto molitev za papeža in njegove sodelavce v vodstvu Cerkve, molitev za pastirje: škofe in duhovnike z vsega sveta. Slovesnost svetih Petra in Pavla, ki bo 29. junija, nam bo pomagala imeti bolj pred očmi te namene. Naš Oče je želel, da Petrovega naslednika ne bi pustili samega; ko bi le občutil našo pomoč!

Preden končam, bi vam rad namenil nekaj besed v zvezi z mojim rojstnim dnevom, ki bo 14. junija. Najprej vas

prosim, da molite zame; potrebujem vašo molitev!

Že nekaj mesecev se mi v misli vračajo spomini na svetega Jožefmarija, preden je praznoval svoj sedemdeseti rojstni dan. Naš Oče je takrat prosil za milost, da bi bil duša molitve, čeprav je bil tako močno združen z Bogom, da je bil njegov dialog z Gospodom praktično neprekinjen. To je izrecno potrdil 8. januarja leta 1972, ko je obhajal sveto mašo za majhno skupino njegovih hčerá. ***To je moj sklep na predvečer, preden dopolnim mojih sedem let: biti duša molitve, molitve, ki se nikoli ne prekine; imeti vedno dvignjene roke, kot takrat, ko izrekam mašne molitve. Želim, da bi ta sklep naredile tudi ve: tako boste dobre volje, tako boste zadovoljne, tako boste učinkovite***[8].

Tudi ob drugih priložnostih in z drugačnimi besedami je Gospoda prosil za enako milost. Konkretno se spomnim, kako je nekoč nazdravil na začetku novega leta, nekaj dni pred njegovim rojstnim dnem, obdan s svojimi sinovi iz Generalnega odbora. Rekel je: ***veselje za vse, zame pa skesanost***[9]. Zato vas prosim, da ob tej obletnici in vsak dan ne pozabite na tega vašega Očeta, da bi bil človek kesanja, skesanosti, in da se bom znal izostriti v tem, za kar me prosi Gospod v teku slehernega dne. In ker sta skesanost in veselje sad delovanja Svetega Duha, prosíte, da bi postal duša molitve, da bi bil poslušen Tolažnikovim navdihom in jih tudi udejanjil. Tudi jaz želim enako za vsakogar izmed vas: da bi bila molitev naša značilnost, da bi bili moški in ženske, ki ljubijo mrtvičenje in pokoro, služabniki drugim, ljudje, ki stalno skrbijo za apostolat. In vse

to v običajnih okoliščinah, pa tudi v izrednih, če bi se kdaj pojavile.

Spominjam se tudi, kako se je predragi don Álvaro pripravljal na njegov osemdeseti rojstni dan. V srcu hranim zapisane tiste poudarke hvaležnosti, kesanja in prošnje za pomoč, ki jih je vtkal v homilijo pri maši na njegovo obletnico. To so bile besede, ki so bile na njegovih ustnicah vedno, ko se je obhajala kakšna posebna obletnica: *Hvala, oprosti, pomagaj mi še bolj*. Pogosto jih poskušam ponavljati, in predlagam vam, da jih naredite za svoje, če želite, saj vam bodo dale veliko miru in vedrine.

Pred dvema mesecema, ko je dopolnil 85 let, je Benedikt XVI. povedal nekaj besed, ki jih želim deliti z vami. Sveti oče je dejal: **Stojim pred zadnjim delom poti mojega življenja in ne vem, kaj me čaka. Toda vem, da božja luč**

obstaja, da je On vstal od mrtvih, da je njegova luč močnejša kakor katera koli tema; da je božja dobrota močnejša kakor vse zlo tega sveta. In to mi pomaga, da grem naprej z gotovostjo. To nam pomaga, da gremo naprej, in v tem trenutku se iz srca zahvaljujem vsem tistim, ki mi nenehno omogočajo, da preko njihove vere zaznavam božji "da" [10].

Ponovno vas prosim, zaradi božje ljubezni, da me še naprej podpirate z vašimi molitvami, in da se spomnite tega, kar je tolikokrat govoril sveti Jožefmarija: da potrebujemo drug drugega. **Otroci moji, jaz upam** — to naj vsakdo osebno uporabi —, **da ste združeni, kjer koli se nahajate; da ste združeni, kjer koli delate; da ste združeni, kjer koli počivate.** Prosímo Svetega Duha, da se bo ta enotnost vedno krepila z našo molitvijo in žrtvami, z delom in počitkom, z našim običajnim

življenjem, v zdravju in bolezni: v vsakem trenutku, *semper in lætítia!* Upam, da mi boste 14. junija pomagali stopiti pred Gospoda in reči: izročam ti molitev mojih hčera in mojih sinov ter tolikih drugih ljudi.

Naj se še enkrat vrnem k 26. juniju in ponovim, kar se je večno slišalo z ustnic našega Očeta: **Imejte se radi, zelo radi se imejte**. Tako nas je spominjal na *mandátum novum* [11], ki ga je Jezus Kristus tako vestno prenesel na svoje učence ter na vse nas.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. junij 2012

[1] Prim. *Apd* 1, 14.

[2] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji,* št. 306.

[3] *Prav tam*., št. 307.

[4] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 521.

[5] Sveti Jožefmarija, *Conversaciones*, št. 115.

[6] Rimski misal, Slovesnost Rešnjega telesa in krvi, Pesem slednica *Lauda, Sion.* [7] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo,* n. 153.

[8] Sveti Jožefmarija, Zapiski s pridige, 8. 1. 1972.

[9] Sveti Jožefmarija, Besede na začetku leta, 1. 1. 1974.

[10] Benedikt XVI., Homilija pri maši ob njegovem 85. rojstnem dnevu, 16. 4. 2012.

[11] Prim. *Jn* 13, 34.

pdf | document generated automatically from https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-junij-2012/ (11. Avg. 2025)